Ч. 132 (13.080). Львів, пятниця 17. червня 1932. Poborowa opłata [illegible] ryczałtem. Рік LIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Четвертьрічно 14·00 „
Піврічно 26·00 „
Річно 48·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

БІЛЬШОВИЦЬКА ВЕСНА.

Коли преса є справжнім відбитком життя, о три четвертини цього життя, коли не більше, в Радянщині ужиивають на боротьбу за здобуття найпримітивніших засобів фізичного існування. Більшовицька преса переповнена обговоренням питань, яким европейська преса призначує кілька заміток дрібним друком на останній сторінці. Головний орган Радянщини „Ізвестія" на своїх чотирьох сторінках що року товче про „соціялістичні" досягнення „плянового господарства" про перевиконання, чи частіше невиконання, засіву чи жнив, стягнення збіжа, чи постачання хліборобського знаряддя — про питання, які розвязує самостійно й автоматично найтемніший селянин на Балкані чи в Альпейських краях.

Говорити про „ґеніяльність більшовицького експерименту" може в Европі або людина залежна від більшовиків, або примушена до віри у більшовизм немічю власного табору, що шукає чуда на сході та чекає порятунку від „московського вуйка". Можна мати сумнів відносно того, чи остаточний упадок більшовизму наступить у найближчім часі, чи вони ще триматимуться роками, але не бачити цілковиту нездібність московського уряду до найпримітивніших соціяльних та господарських реформ може лише жертва особистої чи соціяльної психози.

Більшовицькі керманичі країни майже виключно хліборобської, якою була Росія і якою все ще лишається Радянщина, з природи річи мусіли́б виявити свою „ґеніяльність" у першу чергу на терені сільського господарства, тим часом все, чим може похвалитися московська диктатура, зроблене на терені промислу. Неприродність економічного розвитку є й безсумнівним доказом неможливости цього розвитку.

Психольоґічним зясуванням того, чому більшовики кинулися на „індустріялізацію", може бути те, що вони вважали себе марксистами, але справжньою причиною було те, що стара Росія полишила їм відносно досить розвинуте сільське господарство для промислу, але ні в якім разі на відворот. До органічногож розвитку вони не були здібні ані в промислі ані в сільськім господарстві.

Колиб більшовики до всіх інших статистичних обчислень, які вони так люблять, додали ще обчислення того, що в культурних державах називають національним майном, то виявилось би недвозначно, що країна під більшовицькою владою, числячи на одиницю населення не збогатіла, а зубожіла. Бо вартости, вкладені у фабричні підприємства не дорівнують вартостям, знищеним у сільськім господарстві. До тогож вартости сільського господарства є все більшеменше реальні, тоді як вартість фабрики, що не має інтернаціонального збуту чи виробляє зайві продукти, як це буває звичайно на Радянщині, дуже сумнівна.

Похвалитися деякими „успіхами" індустріялізації більшовики можуть по перше тому, що діле упромисловлення Радянщини переводять чужоземні інжинірі в числі майже 10.000, з того самих німців понад 6.000. Сучасна масова втеча інжинірів, для оплати яких бракує чужих валют матиме безперечно катастрофальний вплив на радянський промисл. По друге, заведення примусової праці по фабриках можна було осягнути без порівнання легше ніж на дрібних, навіть колективізованих, сільських господарствах. Сучасна весна привела дві нові болючі поразки більшовиків на терені централізації сільського господарства та постачання засобів поживи до міст. В Европі, занятій власними клопотами, а до того знудженої постійними більшовицькими експериментами, на ці поразки не звернено належної уваги, а вони дуже характеристичні для сучасного становища Радянщини.

Дозвіл приватного торгу колгоспам стоїть у цілковитій суперечности до попередньої політики більшовиків. Приватний торг, за який недавно ще немилосерно засилали на Соловки тисячі українських селян, раптом не лише дозволяє, а й піддержує цілою брутальністю бюрократичного апарату теж сема більшовицька влада. По містах швидко будують ятки, збають про приміщення для колгоспних крамарів, а передовсім аґітують у пресі за довіз яєць, сира, масла, молока та інших засобів поживи, яких давно вже не мають села, видушені більшовицькими реквізиціями. І незабаром будуть засилати на примусові роботи за „саботаж" радянського торгу селян, які не мають що вже продавати.

У всякому разі, коли буде щось продане, то буде що видушити з селянства на основі нового податкового закону; а поза тим голодному робітництву заявляють, що голод його завинила не більшовицька влада, а „куркульні елементи" села, що „саботують" доставу засобів поживи, дозволену радянською владою. Отже більшовики складають наперед з себе відповідальність за хід і вислід „пятилітки" добробуту радянського населення.

Другою основою більшовицького добробуту має бути хов крілеків. Дивлячись на сторінки офіціяльних „Ізвестій", прикрашених численними світлинами цих симпатичних звірят та менше симпатичних „ударників і ударниць" плекання крілеків, можна подумати, що першеквітневий жарт поширено на цілий травень. Але це зовсім не жарт, а хоробливе получення більшовицької фантазії з тяжкими злиднями, що примушували деяких віденців у часі війни тримати у дворі козу, а в пивниці кріликів. Та кози стануть мабуть здобутком другого року „пятилітки добробуту".

Отже після ґіґантських фабрик збіжа, якими були так захоплені деякі европейці, що відвідували Радянщину в минулім році, прийшло не до фабрик масової продукції волового чи свинячого мяса, а до хову кріликів, яких радянська влада так-же мало зможе годувати в зимі, як і їх голодуючих власників. Безнадійність проекту здрібнілої більшовицької фантазії розуміє робітництво багатьох фабрик, „Ізвестія" повні скарг, що в багатьох місцевостях кріликів, присланих на розплід смажать, не завдаючи собі праці на безнадійне підприємство.

Явища більшовицької весни цього року свідчать недвозначно, що доба „великих реформ" минула, що більшовики готуються до дрібної щоденної боротьби за існування.

М. Данько.

ПРАГА ЯК ОСЕРЕДОК МІЖСЛОВЯНСЬКОГО ЖИТТЯ.

(Жмуток вражінь).

III.

Республика без крайностей. — Роля Масарика. — Практичне прикладення ідей славянофільства.

(Докінчення).

Після війни чеський націоналізм став дійсно дуже заспокоєний, коли порівняти етнічну площину чехів і словаків з простором чеськословацької республики. Одначе повоєнне змагання поодиноких груп до диктатури поставило чеських націоналістів в опозицію до національного уряду. Залишилось у чеських націоналістів і згірдне відношення до національних меншин своєї держави, віток і паростів великих народів. Національні меншини раді би вони проковтнути як ту міру пива — одним душком. А покищо по всякому їх шматують внутрішніми незгодами, напр. українсько-руською боротьбою на Підкарпатті. У цьому напрямку всякий націоналізм послугується тими самими інтернаціональними засобами, які залишила нам історія з найдавніших часів міжплемінної борні.

У дану хвилину чехословацька республика є одинокою державою без голоснішої борні крайніх напрямків у внутрішній політиці. Можливо, що це діється внаслідок лагідного характеру самого народу і його холодно розсудочного погляду на життя. У кожному разі символом примирюючої політики внутрішніх міжпартійних, міжсловянських і міжнародних взаємин є безперечно президент чехословацької держави Тома Масарик. Це одинокий в Европі представник держави, якого дома всі громадяне називають з любовію „татусем — tátíček". Це не руське „государь-батюшка", що було народньою формою товариських взаємин; це не галицьке простонародне „цісар-батько", відоме з промов 1848 року — це справжній вираз взаємин чехів і словаків до цього найпершого громадянина і до патріярха громадської праці. Цей 82-літній старець звязаний крім походження всіма працями свого життя з чеським народом. Спершу професор фільософії, добрий теоретик льоґіки, він умів повязати найвищу наукову спекуляцію з буднями життя через перві́стки етики, що є природною площиною належного суспільного думання. Вимоги чистого розуму ведуть кожного мислителя в ділянку теорії пізнання. Залежно від взаємної ролі ума, суспільного інстинкту і особистого темпераменту, що рішають про напрям індивідуальної аналізи явищ життя, кожний мислитель зокрема вирішає про свій життєвий шлях.

Масарик як дослідник теорії пізнання і законів льоґіки став глядати за відповідями на ті питання, що становили би про суть і про головні напрямні життя нації та її звязку з людством. І так він береться за розслід і остаточне вирішення дуже непопулярної загадки про „гордощі" чеського націоналізму: „краледворскі і зеленогорскі рукопіс". Своєю критикою розбив Масарик ці ідоли національного самообману, як звичайні підробки людини хорої на патріотичне перечулення. Також само поставив він на належну висоту і на потрібну віддаль історика Палацького та ідейного батька чеського національного життя — Івана Гуса. Розглядом питання про самогубство і основною критикою Маркса, він створив особлившу площину прикладення наукової льоґіки до найважніших питань буднів нашого соціяльного і національного життя. І тільки завдяки цій багатій різносторонности наукових інтересів, так тісно звязаних завсіди з життям, Масарика поважали і

Wyciąg z protokułu wspólnego z dnia 11/6 1932. Sąd okręgowy Wydział VI karny we Lwowie w sprawie konfiskaty Nr. 125 czasopisma „Dilo" z daty Lwów dnia 8/6 1932 do Sygn. VI 1 Pr 315/32 na posiedzeniu niejawnem w dniu 11 czerwca 1932 po wysłuchaniu zdania Prokuratora okręgowego we Lwowie postanawia: uznać za usprawiedliwioną dokonaną dnia 7/6 1932 przez Prokuratora Sądu okręgowego we Lwowie konfiskatę czasopisma „Dilo" Nr. 125 z daty Lwów dnia 8/6 1932 zawierającego w artykule pt „Dyscyplinarnyj sud" w całości z tytułem znamiona występku z § 309 uk. i zarządzić zniszczenie całego nakładu i wydać w myśl § 492 pk. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydaje się odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma nakaz, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 17/12 1862 Dz. pp. Nr. 6 ex 1863 tj. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. Uzasadnienie. Ogłoszenie drukiem wymienionego wyżej artykułu ma na celu przeciwne ustawie ogłoszenie wiadomości sądowej rozprawy dyscyplinarnej do ogłoszenia której potrzebną jest uchwała Sądu dyscyplinarnego i zezwolenie Ministra Spraw. (§ 3 art. 146 Rozp. Prez. Rzp. z 6/II 1928 Nr. 12 poz. 93 Dz. U. R. P.). Według §§ 467, 469, 493 pk. oraz §§ 36 i 37 ust. pras. jest zatem powyższe postanowienie uzasadnione. Przewodniczący Medwński w. r. Za zgodność Linanowicz starszy sekretarz.

націоналісти-молодочехи, та інтернаціоналісти-соціял-демократи. Згодом як ідеольог і творець партії поступовців-реалістів, Масарик є безперечно самою видною особою чеського народу напротязі останніх 30 літ перед війною, що вміла створити зразок розумної національної політики недержавного народу. Як принціповий противник всякої шумної беззмістовної фразеольогії національної і соціяльної, стає Масарик безперечно найкращим зразком національного патріота і суспільного робітника-громадянина.

Нічого дивного, що цієї міри мислитель на місці першого державного мужа вповні підійшов до платонівського поняття найкращого правителя „καλὸς κ'ἀγαθός". Цього складу державний муж дійсно може бути запорукою щирости його уряду в змаганні до вирішення міжпартійних, міжплемінних і міждержавних спорів.

Повна свобода нації в державі може бути осягнена тільки через зрозуміння і заспокоєння її індивідуальних потреб, через повну пошану для її незалежницьких змагань, та через вміле погодження відосередного національного персоналізму в доосереднім державним уніонізмом. Як площина погодження цих протилежностей є постійне зацікавлення учасників і творців життя для його практичних проблем. Остаточно виходить, що у житті діється чимало лиха тільки через брак сильних моральних основ.

З цього становища підійшов Масарик до критики основ збірного життя — націоналізму, соціялізму і марксизму. Скільки не мав цей незалежний і оригінальний мислитель ідейних противників, то всетаки очевидність висновків його строгої критичної льогіки чимало противників і погоджувала на площині історичної правди. Ось яркий приклад: напереломі XIX і XX вв. в учених колах російського словянознавства — і консервативні словянофіли-націоналісти і поступові западники-інтернаціоналісти одинаково погоджуються у своїх поглядах на розвиток чеського народу тільки завдяки працям Масарика... про Гуса, Паляцького і підроблені рукописи...

Свою дбайливість за практичне здійснення деяких ідей чеського словянознавства, виявив уряд Масарика створенням двох дуже важних установ. У прегарній барочній палаті Лобковіча приміщено під управою Любора Нідерле „Слованскі устав" для вивчання життя словянських народів. В університетській книгозбірні давнього Клементінум примістило міністерство закордонних справ зразкову щодо повноти і ведення, всесловянську бібліотеку з великою читальнею і науковою робітнею. Обі установи є доказом великої практичности чеських словянознавців. „Пізнати щось — значить полюбити його", тимто чеські словянознавці були завсе словянолюбами. А пізнати і полюбити, це значить зрозуміти чимало і примиритися з багатьома явищами життя...

Ось так то злата Прага, як осередок словянознавства стає осередком стрічі представників словянства та місцем їх братання.

І. Свєнціцкий.

Домагаються права зброєння.

БЕРЛІН. 15. VI. ПАТ. Провідник гітлерівців Штрасер виголосив перед мікрофоном промову, в якій між іншим заявив, що гітлерівська партія справи устрою німецької держави не вважає першорядним питанням. Гітлерівці виходять із заложення, що німецький нарід щойно добувши назад свободу, рішить сам, яка форма устрою відповідає йому найкраще. Гітлерівці не хотять війни, але не відкидають її, оскільки збройна розправа мала би довести до відвискання політичної свободи. Як довго інші народи зброяться, Німеччина мусить домагатися права зброєння для оборони своїх інтересів.

Південно-німецькі радіостанції відмовились трансмітувати промову Штрасера.

—o—

ВЕЛИКЕ РІДНОШКІЛЬНЕ СВЯТО В ТЕРНОПОЛІ.

ПОНАД 15.000 УЧАСНИКІВ. У ПОХОДІ 8056 ПІХОТИНЦІВ, 1060 КІННОТЧИКІВ, 59 ТАБЛИЦЬ І 16 ОРХЕСТР.

МАСИ НАРОДУ ІДУТЬ І ІДУТЬ ДО МІСТА.

Заходом старшини Кружка Рідної Школи в Тернополі під проводом голови д-ра Степана Бриковича влаштовано в неділю 12. червня ц. р. велику українську національну маніфестацію в Тернополі для звеличання пятьдесятилітнього ювилею Рідної Школи. У цьому святі взяло участь усе свідоме українське громадянство з Тернопільщини і з самого Тернополя, а участь селян і селянок з 59 громад тернопільського і микулинецького судових повітів, кожна громада з окремим транспарентом та тернопільського міщанства й інтелігенції — між ними кількадесять священиків — була прямо імпонуюча, більша навіть як у минулорічному святі тернопільської філії „Просвіти". Такої величавої маніфестації Тернопіль в повоєнних часах ще не бачив.

Від ранніх годин всіми шляхами йдуть пішки, ідуть на фірах і верхом як окремі бандерії, маси народу. Піхотинці спішать на цвинтар монастирської церкви при вул. Острожського, яка є тепер під зарядом оо. Редемптористів, де мається відправити полева Служба Божа, а відділи кіннотчків на гарних, рослих конях ідуть на збірну площу на оболоння коло торговиці. Всі кіннотчики вистроєні святочно в національну ношу, у вишиваних сорочках з червоними гарасівками та в козацьких шапках, дисципліною, поставою і бадьорістю роблять якнайкраще враження. Усі учасники свята з рідношкільними відзнаками.

АРХІЄРЕЙСЬКА СЛУЖБА БОЖА.

В девятій годині передполуднем розпочалася архієрейська Служба Божа, яку відправив Преосвященний Микита Будка, що на просьбу комітету приїхав до Тернополя, де колись сам кінчив гімназію, перериваючи у цій цілі своє лікування в Черчу. Асистує численне духовенство. Співає добірний хор. Маси народу заняли місце перед каплицею на цвинтарі, слухаючи Божих слів церковної відправи

ПОХІД.

Після одинацятої години передпол. сформувався похід. Головний впорядчик походу дир. Іван Лень при допомозі своїх помічників п. Никифорука і п. Михайла Кордуби мають не легке завдання упорядкувати тисячні маси народу. Слідно брак більшого числа впорядчиків, яких при такому здвизі повинно бути щонайменше 2 сотні. Остаточно похід сформований. Попереду іде чета 50 кіннотчиків, всі на білих конях, під командою старого господаря з Бірок Великих п. Степана Волинця, що на свому коні виглядав як справдішній козарлюга невмирака.

За четою кіннотчиків йде перша орхестра, а за нею довгий похід піших чвірок, попереду яких ідуть відпоручник Головної Управи Рідної Школи дир. Володимир Кузьмович зі Львова в товаристві обох тернопільських послів д-ра Степана Барана і д-ра Дмитра Ладики, старшина тернопільського Кружка „Рідної Школи" та відпоручники товариств. Кожне тернопільське товариство і кожна громада йдуть зорганізовані. Що якийсь відступ орхестра. Всіх орхестр в поході 16. Кожна громада з таблицею. Всіх таблиць 59. Переважає молодь у вишиваних сорочках, святочно прибрана.

Похід займає довжину понад два кільометри. Піших учасників, зорганізованих у чвірки, на осн. точного обчислення колишнього австрійського і українського старшини п. Василя Болюха з Кутковець є 8056. На жаль, приблизно така сама скількість вважала за відповідне за-

---

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА" З ДНЯ 17. ЧЕРВНЯ 1932.

МИХ. РУДНИЦЬКИЙ.

Найбільше український твір Словацького.

(З приводу вистав „Срібного сну Сальомеї").

(Докінчення.)

Драма, навіть коли стає ліричною поемою, затрачуючи найсутніші ознаки свого роду: дії, впливає якнайсильніше на глядача живими постатями, що виявляють своїми ваганнями та постановами характеристичні риси свого „я". Із трьох українських типів у „Срібнім сні Сальомеї" — найживіший, найбільше український Семенко. Те, що поет робить його ватажком гайдамаків, різуном, хитруном і зрадником не відбирає ні трохи сили його креації. Протиставлений йому Сава — козак, що вважає своєю батьківщиною Польщу і Вернигора — неясний символ поетової уяви розгублений у таємних і суперечних пророцтвах — це дві слабі тіні поруч Семенка, людини з крови та кости.

Та поза ними трьома живе в цій драмі ще інша дієва особа, могутніша, ніж усі ті, що бачимо на сцені: козацька маса. Якщо Словацький гадав приборкати своє захоплення українською стихією всілякими суспільними міркуваннями, вкладеними в уста Сави та Вернигори, то всі ці проповіді не мають більше сили, як усі проповіді на сцені. Взаємини Польщі з Україною не були для Словацького проблемою, якої він усилі був торкнутись на підставі хоча би найменших реальних даних. Коли є такі наївні читачі Словацького, що шукають нині у розкуйовданих пітійських віщуваннях Вернигори якихось звязків із ходом історичних подій, то треба їх залишити з їхньою суспільно-політичною містикою.

Наївний театральний глядач вірить, що сила песи залежить від тенденції, яку хоче автор накинути авдиторії безпосередньо, себто усякими заявами героїв, заявами [illegible] він придає особливе значіння.

Тимчасом світ, який простягає перед нами поет на сцені промовляє до нас так само як образи із реального світа: тільки тими елементами, що зміцнюють наші ідеї, вже вироблені під впливом традиції, середовища, лектури, тощо. Постаті та факти з рідної історії не стають для нас маловартні та обезцінені тому, що національний герой або нарід програв в такому то історичному моменті. Під найбільші невдачі ми вміємо підкладати свої ідеали, що перемінюються у містичні знаки майбутности, які віщують „перемогу святої справи". А тією „святою справою" для кожного народу, кляси і партії є інший ідеал.

Одна зовсім несутня подробиця у творі може переважити симпатії театрального глядача на якийнебудь бік. Коли нпр. княжна у „Срібнім сні Сальомеї" воліє козацького ватажка від панича-шляхтича то те все, що вона каже в погорді до свого середовища може набрати для глядача більшої ваги, ніж патетичні деклямації нереальних, шабльонових дієвих осіб, які Словацький виводить поневолі, незвязаний із ними духово.

„Срібний Сон Сальомеї" є найбільше українським твором Словацького тому, що в його основу покладений справжній історичний конфлікт козацтва і Польщі. Із цим конфліктом не міг дати собі ради навіть ґеніяльний поет тому, що ніякі поетичні символи не всилі найти розвязки для проблем звязаних із цілою низкою реальних суспільних обставин і історичних подій.

Усі слабощі цього „драматичного роману" у переливній, нестримній ліриці, що заливає акцію та замазує обриси дієвих осіб. Урятувати цю песу для сцени може тільки талановитий режисер, який зважиться викинути щонайменше половину із романтичних тирад (і так здебільша незрозумілих) головних героїв. Піетизм для поета, що наказує режисерові ставити таку песу у повному тексті більше шкодить поетові, ніж помагає.

В історії европейського театру знаємо неодин приклад, що та сама песа під проводом іншого режисера та в устах інших акторів набрала зовсім іншого значіння для іншої авдиторії. Песи присипані пилом забуття оживали від гри актора, що вмів влити у незрозумілу колись постать новий зміст. Песи Турґенева або Проспера Меріме, які за їхнього життя зазнали повної невдачі і зустрілись із однозгідним осудом критики, стали кількадесять літ пізніше окрасою таких театрів як „Художественний" Станіславського і „Vieux-Colombier" Копо.

Такі твори як „Срібний Сон Сальомеї" належать до іншого типу: до творів, що жити можуть тільки тоді, коли перевести на них радикальну операцію. Режисер, який уміє вирізати із такої песи боляки, що здалека подабають на барвисті квіти, не зміняє в нічому її ідеї, яка й так холітається мрячна та невпіймана між снами дієвих осіб і снами самого поета.

І наша література і польська досі ще не визволились від суспільницько-національної романтики, що переплутує царину, де рішає твереза аналіза реальних фактів із цариною поетичних зітхань, бажань і театрального патосу. Маємо й досі українських і польських поетів, а навіть політиків, що парафразують у сомнамбулічнім трансі пророцтва Вернигори; маємо й досі неодного Саву...

Чи справді так дуже зворушує нас любов Словацького до України? Ні національно ні політично воно не означує нічого; ні трохи більш як його поетичні пророцтва. Француз Пер Льоті так само сильно кохав Туреччину, англієць Лафкадіо Гірн ще більше Японію. Кохати якусь країну ніколи не значило для поетів заслоновувати тим свій політичний голод. Цей голод заспокоювали щойно політичні гієни над їхніми трупами.

*

У вчорашнім фейлетоні справити в ІІ-ій шпальті 2-ий рядок „сума" на „сама".

Хто не платить за часопис, підриває рідну пресу.

пяти хідники по обох сторонах вулиці від монастирської церкви аж майже до майдану українського Сокола при вул. Коперника, щоби з боку приглядатися походові. На будуче це безумовно повинно устати, але до цього треба більшого числа вишколених впорядчиків, котрих якраз тут не було.

У поході грають орхестри, числом 16, а то 14 з тернопільського повіту і дві з теребовельського (Теребовля й Ілавче). З Тернопільщини були такі орхестри: 1) Тернопіль (Міщанське Братство), 2) Березовиця Велика, 3) Бірки Великі, 4) Буцнів, 5) Гаї Великі, 6) Глубічок Великий, 7) Денисів, 8) Заруде, 9) Заставе, 10) Купчинці, 11) Ладичин, 12) Мишковичі, 13) Настасів і 14) Острів.

БАНДЕРІЇ.

За чвірками піхотинців ідуть чети кіннотчиків. Кожне село окремо. Бандеріями кермують канд. адвокатури п. Гринкевич з Тернополя і бувший австрійський підстаршина п. Гречка з Чорториї. Всі їздці і коні гарно вистроєні, роблять незабутнє враження, не тільки на наших, але і на чужих.

Похід йде вулицями: Острожського, Міцкевича, Качали, Сокола і Коперника, а приглядається йому з хідників, з бальконів і вікон численна польська і жидівська публика. На довжині понад два кільометри тріває похід більше як півтора години і розвязується при вході на площу українського Сокола при вул. Коперника. Піхотинці ідуть на академію, а ідучі за ними кіннотчики на вулицю Тарновського, де похід кіннотчиків розвязується. Поліції не видно. Нечисленні стійки заховуються коректно. Деякі достойники з воєвідського виділу безпеченства і поліції та деякі польські військові старшини дуже пильно обсервують цілий похід, а поліційні агенти роблять безнастанно фотографічні знимки, фотографуючи передовсім кожний транспарент.

АКАДЕМІЯ НА МАЙДАНІ „СОКОЛА".

У другій годині пополудні розпочалася рідношкільна академія, якої впорядкуванням занявся дир. Остап Сіяк. Велика площа повна учасників, числом понад 10.000. Решта мусіла відійти задля браку місця. Продукції ідуть на окремому підвищенні. Свято розпочала увертюра Малера „Мазепа", котру відограла найкраща на Поділлі орхестра з Теребовлі під проводом п. Івана Козака. З черги слідувала промова дир. Володимира Кузьмовича зі Львова на тему значіння для українського народу „Рідної Школи". Дальше обєднані мішані хори Тернопільщини, числом вісім, а саме: 1) Тернопіль (Молода Громада), 2) Довжанка, 3) Ігровиця, 4) Кипячка, 5) Острів, 6) Товстолуг, 7) Ходачків Малий і 8) Шляхтинці під диригентурою п. Володимира Менцінського з Тернополя відспівали відому „Вулицю" Філярета Колесси. Опісля молодий селянин з Бірок Великих п. Михайло Волинець віддеклямував дуже гарно з „Панських жартів" Івана Франка уступ під заг. „Великдень". Пяту точку програми „Засіяло сонце" І. Недільського відспівали обєднані мужеські хори Тернопільщини у складі як вище, під проводом п. В. Менцінського в супроводі теребовельської орхестри. Оба співи випали зовсім удачно, а передовсім дуже добре враження зробили обєднані мужеські хори. Зрештою про концертову частину може сказати своє фахове слово д-р Станислав Людкевич, що був припадково присутній на святі. З черги теребовельська орхестра під проводом п. Козака відограла Гайворонського „Стрілецьким шляхом", почім розпочалися руханкові вправи, спершу учнів місцевої гімназії „Рідної Школи", а опісля також вправи учениць тієї ж гімназії при звуках орхестри з Березовиці Великої. Наконець учасники при звуках орхестри відспівали український національний гимн і на цьому закінчено свято, що на всіх зробило незатерте враження.

Присилайте жертви на будову нагробника Іванові Франкові, який уже будується. - Гроші слати до „Центробанку" на конто ч. 9003.

В 10 роковини поділу Шлеська.

У звязку з 10 роковинами прилучення частини Горішнього Шлеську до Польщі на цілій території німецького Шлеську в дні 15. червня на державних і самоврядних будинках появилися хоругви, спущені до половини машту. Шлеська преса оголошує статті про плебісцит, в яких висловлює думку, що для Німеччини є тільки одна розвязка горішньо-шлеського питання: прилучення цілого Шлеську до Німеччини.

—o—

Французько-більшовицькі взаємини та більшовицько-японська війна.

ПАРИЖ, 15. VI. ПАТ. „Фігаро" повідомляє, що французький уряд думає висунути небаром справу французько-більшовицьких взаємин. Еріо мав довшу розмову з більшовицьким амбасадором. Розглядали справу пакту про неагресію. На думку „Фігара" той пакт був би некорисний для французько-японських взаємин, бо на випадок більшовицько-японської війни, Франція мусіла би додержати шкідливу моральну резерву та не могла би країні, яка боролася би проти СРСР, доставляти зброї й муніції.

—o—

Перед Зеленими Святами.

ПОРЯДОК ПОХОДУ НА ЛЬВІВСЬКІ ЦВИНТАРІ В ДНЯХ 19. і 20. ЧЕРВНЯ 1932.

I. Загальні постанови.

1. Просимо всі процесії, товариства, організації, школи та хори явитися точно в год. 2.30 на означених місцях.
2. Просимо всіх учасників Свята стисло придержуватися поданого порядку та вказівок впорядчиків Т.О.В.М.
3. Просимо безумовно не задержуватися на хідниках та на цвинтарах пошанувати гроби.

II. Уставка на перший день (похід на Янівський цвинтар).

1. Вінці центральних установ стають на вул. св. Духа чолом до Гетьманських Валів.
2. Музика Т-ва „Зоря".
3. Школи вул. Рутовського: а) народні школи, б) середні школи, в) ремісничa молодь.
4. За школами хор „Сурма".
5. Усі Т-ва й організації з прапорами стають в вул. Рутовського.
6. Хор „Бандуриста".
7. Процесія церкви оо. Василіян, процесія церкви о. Миколая, процесія церкви св.Пятниць, разом з місцевими Т-вами і їх вінцями, стають на вул. Скарбківській біля церкви чолом до вул. Рутовського.
8. Хор Жовківської Читальні.
9. Процесія церкви сс. Василіянок, процесія церкви св. Петра і Павла, процесія церкви Волоської — всі зі своїми місцевими організаціями та вінцями заходять через Ринок та стають у вул. Трибунальській.
10. Хор Духовного Семинара.
11. Процесія церкви Преображенської.
12. Процесія церкви св. Юра зі всіми місцевими Т-вами проходить — вул. Міцкевича і в год. 3. стає на розі вул. Браєрівської і там замикає похід.

III. Уставка на другий день свят (похід на Личаківський цвинтар).

Порядок той самий з тим, що процесія церкви св. Юра в год. 2.30 стає на площі св. Духа, процесія церкви св. Петра і Павла уставляється коло головної цвинтарної брами при кінці вул. Пекарської.

Вінці центральних установ уставляться перед школами.

о. Іван Каштанюк вр.
голова Львівської Філії Т-ва Охорони Воєнних Могил.

—o—

Гітлерівці в одностроях.

БЕРЛІН, 15. VI. ПАТ. В дожиданні скасування заборони гітлерівських штурмівок, гітлерівці виступили вчора вечором на вулицях Берліна в нових одностроях. В центральному бюрі націонал-соціялістичної партії відбувся з'їзд комендантів штурмових відділів берлінської округи й Бранденбургії. Начальник штурмівок гр. Гельдорф відобрав присягу на вірність Гітлерові. На вулицях збиралися у вечірних годинах товпи народу, дожидаючи самоходів, що везли умундурованих командантів гітлерівських бойо…

—o—

З життя краю.

Окружне Сокільське Свято в Станиславові.

В неділю 12. п. м. відбулося в Станиславові Окружне Сокільське Свято в 30-ліття істнування Т-ва „Сокіл І" в Станиславові і 30-ліття Сокільського Гимну. Вже вчасним ранком вулиці спокійного Станиславова зароїлися гуртками святочно прибраних соколів, які поспішали з доокола них сокільських гнізд та мимоволі давали знати мешканцям Станиславова, що цього дня на площі Задаткового Т-ва за парком — Сокільське Свято. Полева Служба Божа в год. 11. рано, до якої станули чети соколів і численно зібране українське громадянство з міста й околиці, розпочала це свято. По відправі теперішній голова „С. І" у Станиславові побр. д-р Чорненко виголосив до соколів привіт, в якім начеркнув значіння святкованих ювилеїв. З уст зібраних соколів понеслось трикратне грімке „Гаразд!" Виступило ще кількох промовців, між іншими довголітній заслужений голова „С. І" побр. інж. І. Мирон, посол Чукур та ін., які вказували на велике виховне значіння сокільської організації для українського народу, переплітаючи свої промови сокільськими кличами. На кінці відчитано кільканадцять привітів, які наспіли від ріжних наших установ.

Передполуднева частина свята закінчилася дефілядою соколів перед старшиною „С. І" у Станиславові на чолі з головою побр. д-р О. Чорненком і заст. голови „Сокола-Батька" побр. надр. С. Стеблецьким. У дефіляді взяли участь у трійкових кольонах: 411 побратимів, 321 сестер, 159 хлопячого і 60 дівочого доросту, 225 побратимів на конях, 23 наколесників і 2 орхестри.

Підчас перерви відбулися змагання у відбиванці поміж „С. І" і „С. II" в Станиславові. Пополуднева частина розпочалась в год. 14. вправами вільноруч 16-такт. з хорватського, до яких стануло 336 побратимів у 7 кольонах. Вправи були підготовані дуже добре. Слідуючі дві точки програми виповнили вправи вільноруч сестер і побратимів укл. побр. Гайдучка з 1931 р., також виконані прецизійно і складно. Найгарнішою частиною, яка прямо захопила глядачів, були вправи серпами укл. сестри Сіяківної, до яких стануло 339 сестер у 6 кольонах, виконані по мистецьки з чуттям. По них 72 хлопячого доросту показало вправи шабельками, нагороджувані довготреваліми оплесками.

На слідуючу точку зложилися дуже гарні вежі, які ставило 34 побратимів у 4. групах. Рівночасно з вежами відбувся біг на 100 м. побратимів. По тім 5 побратимів вправляло на поручах, але вправи були слабо підготовані. Вправи закінчено досить ефектовними вісімковими вежами на поручах. До вправ списами стануло 63 побратимів.

Це гарне свято закінчили сполучені хори сокільських гнізд відспіванням „Соколи, Соколи", „Ще не вмерла" і кількох інших пісень. Народ піднесений на дусі розходився вповні вдоволений домів. Вправами проводив побр. інж. Дяків і побр. Білогубка. Т-во „Сокіл І" в Станиславові видав у звязку з цим святом ювилейні відзнаки і одноднівку „Соколи, Соколи!...!"

М. Г.

I. Студентський Спортовий Табор.

Заходом Т-ва Медична Громада і Т-ва У. С. С. К-а у Львові організується І. спортовий студентський табор у часі від 10. VII.—10. VIII. 1932 у Синевідську Вижнім.

Ціллю цього табору є виробити спортових інструкторів з обсягу легкої атлетики, спортових гор, плавання і боксу.

У таборі можуть брати участь усі студенти і студентки, що викажуться лікарським свідоцтвом, що вони можуть вправляти всі роди спорту. Оплата табору 45.— зол. крім дороги. Зголошення слати до 20. VI. враз з першою ратою 10 зол. на адресу: Г. Біленька, Львів, Піскова ч. 3. Устно у вівтірки і пятниці від 13—14 в Академічнім Домі, де можна дістати точніші інформації.

Весняна виставка у Палаті Мистецтва.

Як що року, так і тим разом влаштувало Towarzystwo Przyjaciół Sztuk Pięknych свою чергову виставку в палаті на Виставовій площі Стрийського парку. З прикрістю мусимо ствердити, що рівень весняних виставок, цих найбільших імпрез згаданого товариства є щораз слабший. Цей спад слідний від кількох років є безперечно у звязку з заломленим господарським життям, що впливає на ослаблення творчої енергії артистів.

Цьогорічна виставка згрішила передовсім тим, що наслідком надмірної скількости експонатів робить враження дуже хаотичне. Праці, з яких можна би було зложити навіть доволі цікаву цілість, пропадають та губляться між масою слабих та нецікавих.

Управа вистави мала може і добрі наміри, коли хотіла дати ретроспективний погляд на мистецьку творчість Львова та дала змогу якнайбільшій скількости артистів виступити на ній. Тимчасом ефект свобідної обсилки пропав. Богато артистів, яких мистецька продукція звязана з Львовом та які тепер працюють у більших центрах, у виставці взагалі не взяли участи.

З виставлених праць львівських артистів звертають увагу передівсім твори М. Фаерінга. Це артист з великою европейською культурою, що має свій світ та виразне специфічне обличча й питому культуру. Дає праці глибоко малярські, конструктивно ілюзіоністичні з великим почуттям декоративної суцільности. Поруч нього виступив Радніцький у своїх творах як артист вдумливий; те саме можна сказати про Артура Кляра, що дав цілу низку краєвидів. Гаевський, який постійно виступає на весняних виставках з більшою скількістю праць, виставив і тим разом декілька більших полотен — жіночі портрети і мертву природу. Ці праці, роблені з великим технічним хистом, занадто однакові і тимсамим манірні. Цей талановитий артист, що багато вміє, потрібує якоїсь віднови. Віднову таку бачимо ненадійно у Самоси-Вигживальського. Він виставив портретну працю молодого мущини з гвоздиком. Цей образ, що висить поруч його морських краєвидів, подібних до його батька, та без їх технічної справности є приємною ревеляцією.

Ст. Батовський своєю композицією на тему бою під Цепорою відновив спомин про минулу баталістичну романтику, а Розвадовський своїм кінним портретом переконує наглядно, як культ коня такий характеристичний для польського малярства перевівся зовсім. Його образ „Ґрунвальд" характеризує його як панораміста великого хисту. З інших артистів львівського сальону слід зазначити Кляйнмана, що дав цікаву композицію на вічну тему „Дон-Кіхот"", Гавзнерову, Кротохвіля-Відимську.

Відомий наш артист-маляр Іван Труш виставив декілька більших праць. Праці артиста серед великого числа інших полотен направду приємно вражають своїм зрівноваженням, приємним видержанням кольоритом та технічною досконалістю.

Крім Труша виставили у весняному сальоні ще й інші наші малярі, а саме В. Дядинюк, Л. Гец, Монастирський та Ю. Могалевський.

Дядинюк дав кілька натюрмортів і краєвидів, Гец деякі праці графічні, один і другий лишаються на рівні своїх осягів. Монастирський та Могалевський спробували реконструвати український історичний побут.

Крім образів виставлено також доволі графічних праць ріжних авторів. З ґрафіків безперечно на першому місці треба поставити праці Людвика Тировича, який на тому полі має широке знання та великі осягнення. Тимразом дав він низку прегарних дереворитів. Ґоринська у своїй великій графічній збірці виступає як майстер дереворитної техніки; у самім рисунку є може занадто сецесійна. Як умілий дереворитист виступив теж Журавський.

Виставку доповнює посмертна збірка Антона і Каєтана Стефановичів, батька та сина. Перший заступлений рядом портретів, другий — декоративних сецесійних композицій.

Слід згадати ще про групу „Артес", яка і тим разом доповнює весняну виставку. Артесівці заслугують на увагу тому, що на терені Львова заступають вони пробоєвість і поступ. Ці інтелігентні артисти заступлені цим разом скромніше як звичайно; виставили свої праці Ган, Яніш і Рімер. Серед них домінує Яніш своєю виразистою малярською візією. І. І.

——o——

Відгомін загального перепису населення

Спростування львівського Воєвідського уряду.

У Львові, дня 14. червня 1932.

Відносно нотатки, поміщеної в газеті „Діло" з 30. XII. 1931 р. ч. 292 під наголовком: „З конскрипційних практик (Звідомлення з місць) Дрогобиччина" — Воєвідський Уряд просить на підставі пар. 19. пресового закону з 17. XII. 1862. В.Д.З. ч. 6. з 1863. р. про вміщення в найближчому числі слідуючого спростування:

Неправдою є, начеб то в Дрогобичі двомовні списові аркуші мали тільки деякі списові комісарі і начеб то ті списові комісарі не виповнювали їх в українській мові тому, бо їм це заборонено. Натомість правдою є, що в усіх громадах дрогобицького повіту всі списові комісарі були заосмотрені в двомовні списові друки і що ті друки виповнювано в польській мові, коли відносний комісар не володів українською мовою, що зрештою не було суперечне з постановами пар. 5. розпорядку Ради Міністрів з 2. IX. 1931. р. в справі переводження другого загального спису населення (В. З. Р. П. ч. 80. поз. 629), після якого двомовні формулярі могли бути виповнювані в польській, або українській мові. Натомість правдою є, що ані списовий референт староства в Дрогобичі, ані начальні, чи окружні списові комісарі не заборонювали виповняти двомовні формулярі в українській мові.

Неправдою є, начеб то якийсь там із списових комісарів у Добрівлянах не вписував до списових аркушів української мови як мови матірньої або не виповнював відносної рубрики взагалі. Натомість правдою є, що всі рубрики списових формулярів, отже і рубрику „матірня мова", виповнювано на місці згідно з зізнанням списуваних. Неправдою є, начеб то місцевість Доброгостів була чисто-українською громадою і начеб у тій громаді списовими комісарами іменовано замісцевих поляків. Натомісць є правдою, що в тій громаді поруч українців мешкають рівнож поляки. В тій громаді заіменовано 5 комісарів польської народности, що рекрутувались зпоміж вчительства, лісничих і гаєвих державних лісів, які замешкують і повнять свої службові обовязки в Доброгостові та 3-ох комісарів української народности, а це з браку відповідно здібних осіб з поміж українського населення в Доброгостові, що надавались би до повнення функцій списових комісарів.

Неправдою є, начеб то списові комісарі польської народности у Доброгостові, Орові і Уличні не виповнювали рубрик списових формулярів „матірня мова". Натомість правдою є, що списові комісарі в Доброгостові, Орові і Уличні так польської як і української народности виповнювали рубрику матірня мова на місці в домі кожного, а доказом того є факт, що кожний мешканець по зложенні потрібних даних до списового формуляря потвердив правдивість своїх зізнань сейчас підписом у свому домі і ніхто не відмовився від підпису. В одному тільки случаю в Доброгостові та в одному случаю в Уличні списовий комісар з причини хвилевого проочення не виповнив рубрики матірня мова, одначе коли завважав це, перед підписанням списового аркуша списуваним, відносний комісар виповнив цю рубрику на підставі зізнань списуваного, а списуваний той аркуш підписав. Правдою є, що начальний списовий комісар в Доброгостеві, Орові і Уличнім, що був української народности, не завважав ніяких неформальностей і неточностей при списі.

Неправдою є ,начеб то в Уличні було тільки 6 прим. двомовних списових формулярів і начеб то списові комісарі, а осбливо Екертівна не питали взагалі про матірню мову тих осіб, що не вміють читати та щоби Екертівна питала списуваних, відки взялася тут Україна. Натомість правдою є, що в Уличні, відповідно до цілого приділеного на дрогобицький повіт запасу списових формулярів, було 180 двомовних списових формулярів та що всі списові комісарі, а особливо Екертівна, випитували завсіди кожного із списуваних про потрібні дані до виповнювання кожної рубрики списового формуляря осібно і доперва після зізнань запитаної особи виповнювали відносну рубрику. Не є рівнож правдою, начеб то списовий комісар Екертівна питала списуваних, відки взялася тут Україна. Іменування в Уличні списовими комісарами 4 місцевих українців, а 8 замісцевих поляків було умотиноване браком місцевих осіб так польської, як і української народности, що булиб відповідно здібні й надавалися до повнення функцій списових комісарів. Неправдою є, начеб то у Вороблевичах місцеві вчительки, як списові комісар' не виповнювали рубрики формуляря „матірня мова" а списовий комісар Стаховський ганьбив людей за те, що стидаєся своєї мови. Правдою є натомість, що місцеві вчительки у Вороблевичах як списові комісарі виповнювали всі рубрики списових формулярів, отже і рубрику маріткя мова на місцях точно після зізнань списуваних осіб, а рівнож правдою є, що комісар Стаховський нікого не ганьбив з тої причини, що стидається своєї руської мови.

Неправдою є рівнож, що Михайла Шілінга арештовано за те, що той домагався перед підписом переглянення списового формуляря. Натомість правдою є, що Михайла Шілінга придержано тимчасово, а по списанню протоколу через пост держ. поліції сейчас його звільнено. Придержання те наступило не для того, що той домагався перед підписанням переглянення виповненого формуляря, але для того, що Шілінг в часі спису населення втручуючись до списових чинностей, перешкоджував в урядуванню списовому комісареві Стаховському,а навіть образив його устно. Неправдою є, начеб то адміністратор фільварку в Довгім Меденицькім скликав людей до двора і там говорив їм, що нема українців на світі. Натомість правдою є, що адміністратор фільварку в Довгім Мед., ані перед переведженням спису населення, ані в часі переводження того спису в 1931 р. не склнкував до фільварку ніяких людей, ані не говорив нікому, ані не старався когось переконати, що українців нема взагалі на світі.

Неправдою є, начеб то всі списові комісарі в Літнім не виповнювали рубрики матірня мова, а коли її виповнювали, то вписували як матірню мову руську, а не українську і начеб то населення не підписувало з тої причини списових аркушів і ті аркуші остались без підпису. Натомість правдою є, що всі списові комісарі в Літнім виповнювали сейчас на місцях всі рубрики формулярів, а особливо рубрику матірня мова вписувано правдиво і згідно з зізнаннями списуваних і кожний із списуваних відносні формулярі сейчас на місці підписував. Ніякого випадку відмови підпису списового формуляря не було і ніхто з тої причини не вносив зажалення.

Неправдою є, начеб то в Рихтичах місцевий парох, як списовий комісар вписував до списових формулярів мову руську, замість української. Натомість правдою є, що всі рубрики формуляря, а в тому числі і рубрику матірня мова вписував той комісар згідно з зізнаннями списуваних. Неправдою є, будьто би списові комісарі в Старім Селі не мали списових двомовних формулярів взагалі і будьто би не хотіли вписувати української мови, як мови матірньої, а коли населення не хотіло підписувати списових аркушів, самі їх підписували.

Натомість правдою є, що списові комісарі в Старім Селі поруч одномовних польських формулярів мали рівнож двомовні формулярі і що всі рубрики формулярів, а особливо рубрику матірня мова вписували згідно з зізнаннями списуваних. Правдою є рівнож, що списові аркуші підписували самі списувані; списовий комісар підписав списовий аркуш тільки в тому случаю, коли хтось зі списуваних не вмів писати і тільки за згодою списуваного.

Не є також правдою, будьто би в Святиниці списовий комісар не хотів виповнити рубрики матірня мова і з того приводу мало що не дійшло до грізного непорозуміння поміж ним, а населенням. Натомість правдою є, що списовий комісар всі рубрики, отже і рубрику матірня мова виповнював згідно з зізнаннями сторін у Святиниці. Рівнож правдою є, що від того комісаря жадало місцеве населення по скінченню спису видачі списових аркушів в ціли перегляду, чого той комісар рішуче відмовився.

Неправдою є, будьто би списові комісарі в Сторонній не виповнювали ані рубрики віроісповідання, ані також рубрики матірня мова. Натомість правда, що списові комісарі в Сторонній виповнювали всі рубрики списових формулярів в тому числі й рубрику віроісповідання і матірньої мови згідно з зізнаннями списуваних, яким уділювано в кожному случаю відносні аркуші до перегляду і підпису. Неправдою є, будьто би в Довгому біля Підбужа місцеві власті люди накавували, щоби ніхто не противився списовому комісареві та щоби кожний підписував те, що він скаже, в противному випадку поліція приарештує неслухняних.

Правдою є натомість, що начальник громади в Довгому біля Підбужа повідомив населення по богослуженню під церквою, як це практикується в громаді, про спис, що має відбутися, повчав їх, щоби до того спису приготувалися і не ставили списовим комісарям опору і перешкод.

Про підписування того, що комісар скаже, або про арештування неслухняних не було ні жадної згадки.

За воєводу (підпис нечиткий) нач. Виділу.

Б. посол ред. Д. Паліїв обвинувачений у державній зраді.

ТРЕТІЙ ДЕНЬ РОЗПРАВИ.

Перед переслухуванням дальших свідків прок. д-р Ліпш ставить внесок, щоби відчитати статтю ред. Д. Паліїва з брошури „Ukraine unter der Fremdherrschaft". **Обор. д-р Витвицький** противиться. **Обв. Паліїв** виясняє, що його стаття в німецькому тексті перекручена і невірна з оригіналом, який він пересилав редакції в українській мові. Зате правильний є англійський текст. В попередньому виясненні у цій справі обв. помилився, вказавши невірно на німецький текст, як на правильний. Тому обв. годиться евент. на відчитання англійського тексту. **Прок.** заявляє, що буде річою присяжних суддів виробити собі погляд про ті статті й заяву обвинуваченого. Обвинувачений буде мати нагоду виказати ріжниці текстів і заявитися щодо них. Тому вносить на відчитання обох текстів і покликання судового заприсяженого перекладчика до англійської мови. **Обор.** противиться взагалі порушуванню тої справи, звертаючи увагу, що акт обвинувачення говорить тільки про віча та про якісь інші публіцистичні і політичні виступи обвинуваченого. Після наради **трибунал** відкинув внесок прокуратора, тому, що акт обвинувачення обіймає конкретні факти, між якими нема статті обвинуваченого у згаданій брошурі. Тому зміст тої статті для даної справи байдужий.

Свідок Соя, б. староста в Косові, зізнає про свято посвячення памятника Шевченка в Косові, після якого маси (2000 осіб) почали співати „Ще не вмерла" і „Не пора". Гимну „Не пора" свідок не дозволив співати. Тоді пос. Луцький закликав до зібраних, щоби не лякалися і не розходилися, бо він відкриває посольське віче. Вскочив на стіл і розпочав промовляти. Після нього промовляв обвинувачений. **Предсідник** пригадує свідкові, що в три місяці після тої події він зізнав перед слідчим суддею інакше, а саме, що це Паліїв не казав зібраним розходитися, але перший почав говорити Луцький лише тому, що Паліїв був надто схвильований. **Свідок** відкликує свої теперішні зізнання і підтримує зізнання, зложені перед слідчим суддею.

Обор. д-р Старосольський просить свідка схарактеризувати особу обвинуваченого, з яким свідок частіше стрічався. **Прок.** противиться допущенню того внеску, покликуючись на мотиви трибуналу, наведені при відкиненні попереднього внеску прокуратора. **Трибунал відхилює** запит оборонця. **Обв.** пригадує свідкові, що він говорив багато лагідніше, ніж пос. Луцький і що свідок перервав та відбирав голос пос. Луцькому, а не йому. **Свідок** не пригадує собі.

Вотант **Ягодзінський**: „А Луцький скільки чифасував за те віче?" **Обв.**: „Нiщо". **Вот. Яг.**: „Ще ні..."

При обговорюванні віча в Жабю, на якому свідок теж був присутній, свідок заявляє, що б. пос. Паліїв на всіх вічах говорив те саме, так, що свідок вже зараз з перших слів знав, що буде дальше. **Вотант Ягодзінський** звертає увагу свідкові, що критика є дозволена і тому за критику свідок не повинен був переривати промову посла. Тоді **свідок** заявляє, що ці промови були „підбурюючі".

Свідок Едвард Плюта, емерит. пшодовнік поліції, не вносить нічого нового. Дискусія на тему, чи марш. Пілсудський назвав лише (як буцім то казав обв. на вічу) послів-українців „свиньми", чи теж і інших послів — справи по суті не торкається.

Свідка Станислава Куляса суд не міг відшукати на терені Коломийщини і Косівщини, а реляція, що той свідок служить нині у поліції у Варшаві, показалася теж невірною. Тому відчитано зізнання того свідка перед слідчим суддею.

Св. Онишкевич Юліян, ст. пшод. П. П., тепер в Гвіздци. Покликаний на обставину віча в **Коршеві**. Свід. репродукує промову обв. згідно з актом обвинувачення.

Св. Косік Зигм., функціонар лісництва з Косова. Зізнає загально, що обв. розбуджував на вічу в Косові ненависть, себто, що повинні поступати так, як поляки.

Прок.: Свідок був там в приватнім характері?

Св.: Так. Я стояв серед гуцулів, як говорили про мене: „О, ляшок стоїть, дай йому раз".

Прок.: А чи то був наслідок мови Паліїва?

Св.: Так.

Св. Ковальський Павел, залізничник з Коршова. Пригадує собі мало що. Памятає тільки, що Паліїв говорив, що в польськім соймі нічого посли не вдіють, а наша надія на Київ.

Св. Шандурський Віктор, ст. агент зі Стрия. Був на вічу в Коршові. Нічого собі не пригадує. Щойно на запити предс. потверджує закиди акту обв.

Св. Соболевський М., емерит зал., рим.-кат. з Коршова. Нічого собі не пригадує, бо на тій мові він не визнавався. Було щось проти польського уряду і держави, але що, того не памятає. **Предс.**: Ви в Коршові довго живете? **Св.**: 32 роки. **Предс.**: А по вічу українці відносилися до вас інакше, як до того часу? **Св.**: Ні, я не завважив того.

Св. Слоньовський Ферд., старш. агент пол. з Коломиї. Був на вічу в Коршові. Репродукує дуже довго промову підс. — згідно з актом обв.

На цьому розправу перервано до четверга в год. 9-ої рано.

ОСТАННІ ВІСТИ

НІМЕЧЧИНА ОДЕРЖИТЬ МОРАТОРІЮ.

З Льозанни повідомляють, що вже мабуть напевне приймуть мораторію для німецьких сплат до кінця року. Речинець цей означений тому, й Англія і Франція хочуть підіждати на наслід виборів президента Злуч. Держав, бо тепер Америка не ухвалюватиме ніяких постанов, які обовязували би в практиці.

Отворення льозанської конференції.

ЖЕНЕВА, 15. VI. ПАТ. Льозанську конференцію отворять у четвер в год. 11-ій.

ЖЕНЕВА, 15. VI. ПАТ. Сьогодні прем. Еріо з Бонкуром і Масіліем відвідав англ. делеґацію та розмовляв довше з Мекдональдом і Саймоном. Опісля Еріо відвідав Гібсона та Грандія. В год. 16. Еріо відїхав до Льозанни, де візьме участь у вступнім засіданні, яке зачинається в год. 17.30.

ГІТЛЕРІВСЬКІ ВІДДІЛИ РЕАКТИВОВАНІ.

БЕРЛІН, 15. VI. ПАТ. Президент Німеччини підписав сьогодні декрет, який касує заборону істнування нац.-соц. пробоєвих відділів. Бюро Вольфа повідомляє, що декрет касує теж розпорядок, який забороняв членам відділів носити однострої. Остане лише в силі заборона уладжувати демонстрації та масові походи пробоєвиків.

АНГЛІЙСЬКА ФЛЬОТА В ДАНЦІҐУ

і німецько-польський конфлікт.

У звязку з гостиною англійської фльоти у Данціґу з міродатних польських кол повідомляють, що коли до внутр. пристані причалила англ. ескадра, приплив за нею теж польський корабель „Віхер" та зупинився на одному з місць данціґського побережа. Командант „Віхру" відвідав команданта англ. ескадри. У звязку з тим у ґен. комісаря Польщі в Данціґу Папе зявився представник данціґського сенату та запротестував проти причалення воєнного польського корабля до данціґської пристані. Представник сенату зажадав теж, щоби „Віхер" до 14 год. кинув пристань.

Д-р Папе відповів, що протесту не приймає до відома, бо гостина „Віхру" відповідає звичаям і була лише привитанням англ. фльоти. Зазначив теж, що польський уряд представляє Данціґ назовні та не признає пристаневих приписів Данціґу та відмовляє їм обовязуючих правних норм. „Віхер" кине Данціґ тоді, як скінчить свою місію.

„Віхер" вернув до Ґдині в 15. годині.

НОВИНКИ

— **Торжественна Архієрейська Служба Божа** за померших у визвольній боротьбі відбудеться в суботу, 18. ц. м. в архикатедральнім храмі св. Юра у Львові. На цю торжественну молитву запрошує вірних парохіяльний архикатедральний уряд.

— **За спокій душі бл. п. Вячеслава Липинського.** У вівторок, 14 ц. м. Преосвященний Кир Іван в асисті членів Капітули відслужив в архикатедральній церкві св. Юра в год. 8 рано поминальну Службу Божу а в год. 6.30 вечором панахиду по Вячеславі Липинськім. Співав хор під управою п. Охримовича.

— **Концерт Марії Сокіл** сьогодні, в четвер, у великій салі Музичного Інституту ім. Лисенка, год. 8 веч. Решта білетів у „Сокільському Базарі" перед полуднем, вечором при касі.

— **Диплом інженіра** хеміка одержали на львівській політехніці Рудакевич Стефа і Сороківський Нестор.

— **Виділ Філії Союза Українок у Львові** взиває своїх членів і Кружки взяти ґреміяльну участь у поході на могили полеглих героїв у першому і другому дні Зелених Свят. Заманіфестування своєю приявністю культу для незабутніх борців — є обовязком кожної свідомої українки, а в першу чергу членки С. У. Збірка год. 2.30 на вул. Рутовського напроти костела Єзуїтів.

— **Пригадка для членів кооперативи Український Театр у Львові.** Загальні Збори відбудуться в суботу 18. червня ц. р. в год. 6. веч. в домівці кооперативи при вул. Шашкевича ч. 5 (в партері).

— **Артисти львівських театрів і „протиінтервенційний протест".** У президента м. Львова явилася делеґація артистів львівської драми та вручила йому письмо, підписане сорокількома артистами й артистками драми, в нім просять узяти їх в оборону перед несправедливими закидами. Підписані стверджують, що в театрі не було ніякої агітації ні якогонебудь політичного порозуміння. Тому теж дружина театру відмежовується від одиниць, які підписали відому протиінтервенційну відозву.

— **Ревізії у львівських акторів й арештування.** У середу львівська поліція перевела рівночасно ревізії в мешканнях деяких львівських акторів. У режісера Шілера перевели ревізію в його мешканні при вул. Землковського 4. та в театральній канцелярії. Крім того переводили ревізію в мешканні актора Даменцького при вул. Ґловінського 27, в актора Войдана-Сводзінського при вул. Сташіца 6 та в інж. Яр. Кунанця при вул. Шептицьких 20. Підчас ревізії, як впевняють польські джерела, найшли компромітуючі листи, переписку, реферати, книжки, рукописи і т. д. В мешканні Шілера найшли крім книжок про більшовицький театр багато комуністичних друків. У звязку з вислідом ревізії поліція арештувала Даменцького, Войдана-Сводзінського й інж. Кунанця. Позавчора придержали реж. Шілера, якого переслухали в слідчому виділі поліції. Вечором його випустили на волю. Арештування перевели на припоручення прок. Мостовського. Польські джерела зазначують, що повищі арештування не є в звязку з „пацифістичною" відозвою, бо поліція кермувалася іншими поважними причинами. Обсервації та ревізії, мовляв, ствердили, що Даменцький, Войдан-Сводзінський та Кунанець удержували взаємини з відомими львівськими комуністичними діячами. Поліція веде дальше слідство. Леон Шілер є родом із Кракова з родини Шілер де Шільденфельд.

— **Цирк Станевських лишається ще на кілька днів.** З огляду на велике заінтересування публики цирк Станевських рішив продовжити свою гостину у Львові на кілька днів, щоби кожному дати змогу побачити величаву програму, повну атракцій та екзотизму.

— **Обікрали залізничу касу.** Із залізничої каси на пристанку Брошнів пов. Долина украли 13. ц. м. 110 зол. Доходження виказали, що управитель пристанку Ілько Пізельчук, скінчивши продавати залізничі білети, вийшов до свого мешкання і забув замкнути двері каси. Це завважив якийсь злодій і захопив усю готівку.

— **Новий сенат львівського університету.** Ректором львівського університету вибраний на рік 1932/33 кс. д-р Адам Герстман, професор моральної теольоґії. Деканами стали: теольоґічного виділу кс. д-р Петро Стах, правничого виділу д-р Збіґ. Паздро, лікарського д-р Волод. Косковський, гуманістичного д-р Юр. Ковальський, математично-природничого виділу д-р Ст. Рузевич.

— **Молоді комуністи перед судом.** В Золочеві розпочався судовий процес 11 молодих людей у віці від 18 до 27 років, переважно ремісників і го жидів, обвинувачених у цьому, що належали до КПЗУ, розкидали протидержавні летючки, збирали гроші на політичних вязнів і т. п. Розправа потреває кілька днів.

— **„Професія залізничого атентатчика".** Перед судом присяглих у Відні почалася 15. червня розправа проти Сильвестра Матушки, обвинуваченого у виконанні 4 атентатів на поїзди в Австрії, Мадярщині та Німеччині. Коли предсідник спитав Матушку, яке його звання, він голосом певним себе сказав: „Залізничий атен-

татчик". Між свідками є теж Матушкова жінка. Вона зізнала, що на її думку чоловік її рішучо непочитальний.

— **Приватна дівоча учительська семинарія ім. Тараса Шевченка у Львові.** Вступні іспити на курси II, III і IV відбудуться в днях 27 і 28 червня ц. р. Зголошення з відповідними залучниками надсилати до управи до дня 23 червня ц. р. Вписи триватимуть від дня 27. червня до 1 липня ц. р. Курс II і III буде ведений під умовиною, що зголоситься відповідна скількість кандидаток. — **Управа.**

— **Іспит зрілости** в приватній дівочій учительській семинарії „Рідної Школи" ім. Т. Шевченка у Львові під проводом делегата шкільної кураторії дир. А. Андроховича відбувся в днях 6—13 червня ц. р. Іспит здали: Антоняк Марія, Багай Олена, Бегей Іванна Стефанія, Бойко Марія Стефанія, Венгер Вероніка, Гевак Евгенія, Гриневич Марія Надія, Дмитрів Марія, Добрянська Параскевія, Желязняк Емілія, Кіска Софія, Коваль Ярослава, Ліниця Емілія, Лозинська Марія, Малинич Бронислава, Олексів Агафія, Падох Стефанія, Пежевич Ольга, Потопник Олена, Почаевець Ніна, Трач Марія, Уляновська Анна, Чернецька Іванна Катерина, Чучман Марія, Юськів Емілія.

— **Іспит зрілости** в приватній коедукаційній гімназії ім. І. Франка в Дрогобичі. Іспит зрілости тревав від 31. травня до 10. червня ц. р. Предсідником був п. Т. Каньовський, директор місцевої державної гімназії. Свідоцтво зрілости одержали: 1) Андрушків Микола, 2) Байрак Мирослава, 3) Білас Тадей, 4) Божик Іван, 5) Гладилович Максим, 6) Гуменний Михайло, 7) Диднська Софія, 8) Дорожовський Роман, 9) Зарівцький Богдан, 10) Коссак Зенон, 11) Кулиняк Іван, 12) Лушпинський Тома, 13) Модрицький Ксавер, 14) Николин Дарія, 15) Олексин Ірина, 16) Попель Маріян, 17) Ракус Юрій, 18) Скибінський Юрій, 19) Танчук Дмитро, 20) Флюнт Михайло, 21) Черевко Володимир і 22) Кльось Осип. При письменнім іспиті репробовано 1, при устнім 5 абітурієнтів.

— **Допоможім нашим найменшим.** Звертаємось з щирою просьбою до українського громадянства — за допомогою для тих найменших, що перебувають на вигнанні й позбавлені змоги виїхати на село, аби відпочати та набратися свіжих сил. Акція допомоги дітям емігрантам минулого року увінчалась повним успіхом. Діти-емігранти перебувши вакації в рідному оточенні, уміцнились фізично й національно, а спогад про побут в Галичині на довший час лишиться одиноким ясним промінням серед зливденного емігрантського життя. Маємо надію, що і тепер, помимо тяжких умовин, громадянство не забуде про тих найменших — і чинами, а не словами докажемо свою любов до найменшого брата. Хто мав би бажання примістити у себе на час вакацій дитину-емігранта, просимо зголошуватись до К-ту зазначуючи, кілько дітей моглиб примістити, хлопчика чи дівчину та в якому віці. Колиб декому неможливо було примістити у себе дітей, а не хотів би бути байдужим і чужим до акції допомоги — то просимо прислати посильну жертву на вакаційну оселю для дітей емігрантів. Зголошення і жертви просимо надсилати на адресу секретаря К-ту „Книгарня ім. Шевченка", Перемишль, Ринок 14. За Комітет Брат-Братові: **Ольга Ціпановська,** голова, **Петро Шкурат,** секретар.

—o—

Із судової салі.

За варту при Божому Гробі.

Перед окружним судом в Перемишлі відбулася 31. травня ц. р. відклична карна розправа проти одинацяти молодих селян з Лежахова біля Ярослава, засуджених городським судом в Синяві у звязку з вартою при Божім Гробі в церкві у квітні м. р. Знаючи надзвичайну дбайливість і печаливість поліційної та адміністраційної влади про наші справи, постарався гр.-кат. парохіяльний уряд в Лежахові в ярославському старостві за письменний дозвіл на звичаєве вартування молоді при великоднім Божім Гробі в мундурах та зі зброєю в руці. На підставі цього дозволу роздобуло лежахівське парубоцтво, де могло, ріжні старі блюзи б. австрійського або польського війська, що були приватною власністю ріжних людей, передовсім поляків, а також давніші австрійські шаблі, а то й зроблені нарочно для аматорських вистав чи варти при Божих Гробах у церкві та в костелі і в квітні м. р. сторожили на переміну при Божім Гробі. Поліція добачила в цьому небезпеку для польського населення і зробила до суду в Синяві донос за неправне ношення зброї та небезпечну поведінку. Дня 14. серпня м. р. стали Роман Медило, Стефан Шуль і ще девять парубчаків з Лежахова перед городським судом в Синяві, який в особі судді Станислава Лабузи видав присуд, яким згаданих одинацять обвинувачених признав винними, що „безправно посідали військові шаблі і багнет, а то без дозволу і без доказаної конечности оборони перед грозячою небезпекою, в наслідок утрати шабель скарбови держави, вирядили шкоду вище ... зол. Чином тим поповнили пер. з § 461. к. з. і § 32 і 36 цісарського патенту з 24. X. 1852". За все те засуджено 11 парубчаків на кару арешту по 10 днів, який по думці закону з 1926 р. обусловлено їм на 5 літ, наказано конфіскату шабель і багнету та засуджено кожного на кошти карного поступовання по 5 зол.

Для вічної памяти наводимо мотиви вироку: „Всі обвинувачені до розправи признаялися. Суд не брав під увагу толкування обвинувачених, що до сторожі при гробі Христа мали уповноження від старостьва в Ярославі, бо староство не може видавати подібних поручень, щоб цивільна людність могла публично ходити озброєна в військові шаблі і багнет". Як бачимо, суддя зі Синяви Станислав Лабуза відобрав старостві прислугуючі йому на підставі обовязуючих приписів права, випливаючі зі закону з 1852 р.

На апеляційній розправі дня 31. травня ц. р. заступав обвинувачених адв. д-р В. Загайкевич з Перемишля. В результаті відкличний суд зніс в цілости присуд пана Станислава Лабузи зі Синяви, увільнюючи обвинувачених від всякої вини і кари.

—o—

СПОРТ.

ОКРУЖНІ ЛЕГКОАТЛЬТИЧНІ ЗМАГАННЯ УСС відбудуться на площі С.-Батька в днях 18, 19. і 20. VI. в таких конкуренціях:

Біги: 100, 200, 400, 1500, 5000 м.

Скоки: вгору, далечінь, трискок

Мети: диск, ратище, куля.

Зголошення змагунів письменно з печаткою клюбів приймається до пятниці (17. VI.) год. 19,30. В год. 20. тогож дня вильосовують представники клюбів для своїх змагунів траси і дістануть числа. Зголошення треба складати за адресу: УССК, Супінського 21. Льосовання змагунів також. В суботу початок змагань в год. 17. В неділю і понеділок в год. 9.30 рано.

—o—

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 14.VI. 1932 р. за масло експортове та десерове праса 2·00 зол., за літру молока 17—18 сот., літру сметани 0·80 зол., ... весь 3·70—3·80 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Театр.

Четвер, 16. VI. год. 7.30 веч. „Срібний сон Сальомеї" (закупл.).

Пятниця, 17. VI. год. 3.30 попол. „Срібний сон Сальомеї".

Пятниця, 17. VI. год. 7.30 веч. „Гаъ-гаъ" (знижені ціни).

Театр Ріжнородностей.

Четвер, 16. VI. вистава не відбудеться.

Пятниця, 17. VI. год. 8. веч. „Остання ніч Фреда Крака".

Цирк Станевських (площа Бема):

Четвер, 16. червня, год. 8.30 веч. велика програма атракцій.

Кіна.

АПОЛЬО: „Революціонерка".

КАСІНО: „Наші невинні наречені".

КОПЕРНИК: „Д-р Джекіль і мр Гайд" та Вбивство през. Думера.

ЛЕВ: „Хай живе свобода!", „Король бульварів".

МАРУСЕНЬКА: „Д-р Джекіль і мр Гайд" та Вбивство през. Думера.

МІРАЖ: „Христя лісникiвна" (Ля Мара та Гарі Лідтке).

ОАЗА: „Ранґо", „Золота долина".

ПАН: „Кінець світа", „Чар лісів".

ПАЛЯС: „Пекло Парижа".

ПАСАЖ: „Останні дві хвилини" (Кен Мейнард) та додатки.

ПРОМІНЬ: „Мертвий вузол", „Кохання в пустині".

СОНЦЕ: Гарі Піль і Чаплін.

СТИЛЕВЕ: „Наша є ніч".

УТІХА: „Один проти всіх", „Романс пані Опольської".

ХИМЕРА: „В маленькій каварні".

Програма радіо.

Пятниця, 17. червня 1932.

Кенігсберг (217,1) 20.00 Класичний Концерт, **Братислава** (278,8) 14.30 Концерт, 19.00 Лотиські та рос. пісні, 20.00 Музика ветеранів, 22.20 Циг. музика, **Бреслав** (325) 19.00 Веберові твори, **Берлін** (419) 20.00 „Семіраміда" оп. Росінія, **Білгород** (430,4) 12.05, 19.30, 21.30 Нар. пісні, 22.50 Циг. музика, **Прага** (488,6) 19.25 Пісні, 20.45 Концерт, **Брюсели** (509,3) 20.30 „Ля Рент Віжжер" комедія Д'Тервелієза, **Відень** (517,2) 20.15 „Зайне Маєстет дер Дікшедель" нар. песа Штрайхера, **Мінхен** (532,9) 16.05 Солісти, **Будапешт** (550,5) 12.05, 18.55, 20.00 Концерт, 17.30 Мад. пісні, Імре Лясльо, **Харків** (937,5) 18.00, 24.00 Концерт, 20.00 Концерт українських поетів і композиторів, **Калюндборг** (1153,8) 15.10 Фортепян, 20.15 „Форар і Він" оп. Штравса, 24.00 Рат. дзвони, **Москва** (1481) 17.30 Опера (досв. 720 м.), **Давентрі** (1554,4) 20.00 Пісні ріжних народів, „Мистер Шеріден пейс ап" фарса, **Кенігсвустергавзен** (1634,9) Трансм. 14.00, 20.00, 22.45 Відчит для лікарів.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Пятниця, 17. червня 1932.

12.20, 12.45 Грамофон, 12.40 Метеор. ком., 15.00 Госп. ком., 15.10 Грамофон, Сільва рерум, 16.25 Загадки для старших дітей, 16.40 Відчит, 17.00 Легка музика, 18.00 „Балтик як комунікаційна полоса", 18.20, 22.15, 22.50 Танк. музика, 19.45 „Театр і дійсність", 20.00 Симф. концерт, 22.00 Три муз. знаки оклику, 22.40 Спорт.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Торговельна Школа Т-ва „Просвіта" у Львові, вул. Корнянтів ч. 1. з правами державних шкіл, приймає до кінця червня вписи на трирічну науку для хлопців і дівчат, на піврічні і річні торговельно-кооперативні курси та курс абітурієнтів. — **Управа.** 2062 1—3

З огляду на те, що ми не мали нагоди особисто попращатися з п. липа інж. Т. Грушкевичем, складаємо замісць окремих побажань успіхів у його будучій праці 10 зол. на Укр. Інвалідів. **Фамілія Данціґ.** 2060 1—1

Вистава ручних робіт середньої заводової школи СС. Василіянок у Львові, вул. Длугоша 17 буде відкрита в днях 19—22. червня ц. р. включно, від год. 9. рано до 6. вечір. 2055 1—1

Приватна коедукаційна гімназія ім. Ів. Франка в Дрогобичі (тип класичний давний і гуманістичний). Вступні іспити до кляси I. відбудуться дня 27. VI. до II., III., V., VI. і VII. 28. VI., а до кл. IV. 23., 24. і 25. VI. Зголошення з відповідними залучниками надсилати до Управи до дня 20. червня. Вписи триватимуть від 28. червня до 2. липня. Замісцеві ученики й учениці знайдуть дешеве приміщення в бурсі згладно в інституті. **Управа.** 2045 2—3

В справі товариського зїзду, який відбудеться 2. липня ц. р. просимо товаришок, котрі здали матуру в Лицеї Українського Інституту для дівчат у Перемишлі, зголошуватись на адресу: Ірена Негребецька, Перемишль, Барська 15. II/10. За Комітет: **Софія Мануляк Прасіцька, Ірена Негребецька.** 2046 1—2

Дирекція дів. гімназії Р. Ш. в Станиславові (туман. тип) подає до відома, що вписи і вступні іспити до всіх кляс від I—VIII. відбудуться в днях від 21.—30. червня. При гімназії є інтернат за міс. оплатою 60 зол. (або харчами). 1—3

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ПОРУЧАЄМО найбільшу, годинникарсько-ювілерську робітню Домбровський-Розважевський, Академічна 2. 1993 2-?

УНЕВАЖНЮЮ легітимацію та військову карту видану через П. К. У. Рава Руська. **Баранський Роман.** 2066 1—1

ЗАМІННІ частини самоходів **Форд,** оливи, олії та всякі акцесорія поручає фірма **„ESHAPE"** Львів, Личаківська 27, тел. 4-69. 2048 1—2

ТЕПЕР ПРОДАЄМО: Наймодніші жіночі плащі від зол. 50.—, гарні костюми від зол. 65.—, останні новинки суконь від зол. 25.—. Першорядний магазин жіночої конфекції **Яків Посмент,** Львів, вул. Академічна 2 (Готель Жоржа). 2021 3-4

ЛІКАР літ 30, кавалер нав'яже листування з інтелігентною панною, відповідно ситуованою до літ 25. Ласкаві пропозиції з фотографією, яка буде звернена, прошу надсилати до Адмін. „Діла" під „Призначіння". 2039 1—?

ДІМ з 4 кімнатами і кухнею над Прутом, 3 хвилини ходу від стації Ділок до винайму або на продаж. Інформації вул. Двержицького 9, II. п. або листовно: Лесковацька, Бучач. 2053 1—1

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Спеціяліст
недуг легенів, серця і жолудка

д-р Фелікс Ган

Львів, Листопада 30. Тел. 84-45.
2051 Пересвітлення Рентґеном. 1—4

З приводу великого успіху та на численні домагання П. Т. Публики
ПОБУТ ЦИРКУ СТАНЕВСЬКИХ
у Львові (пл. Бема)
продовжений на 5 днів невідкличе!

У четвер 16. ц. м. 1 вистава в год. 8.30 веч.

В пятницю 17. ц. м. 1 вистава, в год. 8.30 веч.

В суботу 18. ц. м. 2 вистави в год. 4 поп. і 8.30 веч.

В неділю 19. ц. м. 2 вистави в год. 4. поп. і 8.30 веч.

В понеділок, 20. ц. м. остання прощальна вистава в год. 8.30 веч. і зачинення цирку.

Ширіть наш часопис!

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло". Львів, Ринок 10